

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **L. K.**, nar. X
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6, č.ev. ČAK 15 798

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. ledna 2021 č.j. 4959/2020-160-SPR/4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou soudu dne 4. 2. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2021 č.j. 4959/2020-160-SPR/4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno

rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 9. 7. 2020 č.j. MHMP 1057842/2020/Kor (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu a ust. § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uznal žalobce vinným tím, že v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby dne 09.07.2019 v 16:32 hodin v Praze 9, křižovatka ulic Kbelská s Poděbradskou, směr Teplice při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dosud nezjištěný řidič dne 09.07.2019 v 16:32 hodin v Praze 9, křižovatka ulic Kbelská s Poděbradskou, směr Teplice jednal při řízení vozidla v rozporu s povinnostmi uloženými mu zákonem – nezastavil mot. vozidlo tov. zn. Škoda, registrační značky X na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, když s uvedeným vozidlem vjel do prostoru světelně řízené křižovatky v Praze 9, křižovatka ulic Kbelská s Poděbradskou, směr Teplice, v době, kdy byl na tříbarevné soustavě se směrovými signály světelného signalizačního zařízení pro směr jeho jízdy signál s červeným světlem „Stůj!“ [tj. že dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., a to porušením ust. § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona], čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., porušením ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což mu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., za použití ust. § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona, byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit správnímu orgánu I. stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil. Žalobce v žalobě ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vymezil rozsah žalobního přezkumu tak, že napadá napadené rozhodnutí v celém rozsahu a dále napadl související prvostupňové rozhodnutí.

II. Žaloba a její podstatný obsah

4. Žalobce namítal, že vůbec nebyly splněny podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za spáchaný přestupek. Vysvětlil, že přestupek provozovatele je subsidiárním vůči přestupku za konkrétní zaviněné jednání řidiče vozidla. Vytkl žalovanému to, že nebyla materiálně splněna zákonná podmínka v podobě učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a zastavení řízení o přestupku, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchaní skutku prokázáno ve smyslu ust. § 125f odst. 5 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. Tuto podmínku shledal splněnou toliko formálně, neboť nalézací správní orgán disponoval písemným vyjádřením provozovatele vozidla o tom, že vozidlo řídil jím označený řidič. Vzhledem k tomu, že tento řidič nijak nespороval skutečnost, že vůz řídil, nevznikla důvodná pochybnost o tom, že tomu tak

skutečně bylo, a nalézací správní orgán nebyl oprávněn řízení o přestupku označeného řidiče zastavit.

5. Dále žalobce tvrdil, že bylo zasaženo do jeho práv tím, že před vydáním napadeného rozhodnutí nebyl seznámen se jménem úřední osoby, která bude o věci rozhodovat, při podání odvolání o tuto informaci požádal, avšak žalovaným nebylo nijak na tuto žádost reagováno. Žalobce tak nevěděl, že o odvolání bude rozhodovat Mgr. S. D., jinak by vznesl námitku podjatosti, protože Mgr. S. D. se opakovaně negativně vyjadřuje o zmocněnci žalobce P. K. V nejednom správním rozhodnutí na něj osobně útočí a tvrdí o něm, že se dopouští obstrukcí i tam, kde se jich nedopouští. Dopouští se vůči němu pomluv a různých nepravdivých tvrzení. Mgr. S. D. také přistupuje podle informací žalobce k osobním výpadům vůči zmocněnci žalobce ve svých vyjádřeních podávaných v soudních řízeních. Procesní strategie zmocněnce žalobce vidí i v těch případech, kdy účastníci řízení zastoupeni vůbec nejsou. Žalobci tak bylo prakticky upřeno právo vznést námitku podjatosti, měl právo na jejich posouzení představeným a přezkum nadřízeným správním orgánem, případně soudem. Nesdělí-li správní orgán účastníku řízení jméno úřední osoby, která bude o odvolání rozhodovat, jedná se o vadu řízení, což je uvedeno v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 205/2017 a jde o důvod pro zrušení rozhodnutí.
6. Žalobce rovněž namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro překážku věci rozhoduté, neboť proti žalobci bylo již v minulosti vedeno řízení se stejným předmětem jednáním, ke kterému mělo dojít ve stejný čas a na stejném místě se stejným vozidlem. Toto řízení však bylo pravomocně zastaveno, čímž byla vytvořena překážka věci rozhoduté. Z hlediska této námítky považuje za rozhodující to, že zde byla podle jeho názoru zachována totožnost skutku. Dále byla zachována i totožnost jednání i následku, kdy jediným rozdílem byla skutková a právní kvalifikace užitá nalézacím správním orgánem. Argumentaci nalézacího orgánu k této námitce hodnotí jako irelevantní.
7. Další námitka žalobce spočívá v nedostatečném vymezení přestupku ve výroku rozhodnutí nalézacího správního orgánu, kdy žalobce v něm postrádá zejména elementární informaci o tom, po které ulici měl řidič vozidla přijíždět a zda měl porušit semafor pro jízdu rovně, vpravo či vlevo. K odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 34/2018-35 uvedl žalobce, že tento rozsudek nijak neneguje obecné pravidlo, podle kterého je nutné, aby vymezení skutku ve výroku rozhodnutí bylo dostatečné natolik, aby bylo zřejmé, za jaké jednání je žalobce postižen a zda dané konkrétní jednání je protiprávní. Podle žalobce v jeho případě nelze přezkoumat, zda vskutku na semaforu svítilo červené světlo a zda se vztahovalo pro směr jízdy žalobce, když toto nalézací správní orgán ve výroku svého rozhodnutí nevymezil.
8. Žalobce také v žalobě tvrdí, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, neboť nijak neuveřejnila zřízení stálého automatického systému v předmětné křižovatce, protože výstup z automatického systému byl obstarán v rozporu s právními předpisy a je tak jako důkaz nepoužitelný. Odkaz nalézacího správního orgánu na

internetové stránky www.mppraha.cz je přitom v tomto směru nedostatečným, když navíc žalobce zde tuto informaci ke dni 9. 7. 2019 nenalezl.

9. Dále v té souvislosti namítl i nezákonné zjišťování přestupků, neboť automatizovaný technický prostředek, který zaznamenal správními orgány postižené jednání, není provozován městskou policií, která toliko přebírá záznamy z tohoto zařízení od správce zařízení, kterým je Technická správa komunikací, a.s.
10. Navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci a nesouhlasil s tím, aby na webu Nejvyššího správního soudu byly uvedeny osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce, což nemínil jako žalobní či kasační námitku, ale jako upozornění výlučně pro Nejvyšší správní soud, že žalobce a jeho advokát trvají na zachování soukromí a nesouhlasí s tím, aby je státní moc pověsila na internet, případně i jinam.
11. Navrhl, aby napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí byla zrušena a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podrobně popsal předchozí průběh správního řízení a shrnul žalobní námitky, ohledně kterých zejména odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k některým se dále vyjádřil.
13. K námitce ohledně nepoučení o oprávněné úřední osobě a rozhodování v odvolacím řízení úřední osobou, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti, uvedl žalovaný, že zde nejde o vadu, která by měla vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, a odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020 č.j. 3 As 185/2018-39 a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2019 č.j. 4 A 28/2016-60. Doplnil rovněž, že si žalobce (pozn. soudu patrně myšleno zástupce žalobce) musel být ze své dosavadní činnosti již při podání odvolání vědom toho, že oprávněnou úřední osobou a ředitelem odboru agend řidičů žalovaného je Mgr. S. D., a proto nesplnil podmínku stanovenou v ust. § 14 odst. 3 správního řádu, podle kterého účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.
14. Uvedl dále též svůj názor na to, z jakého důvodu ve skutečnosti žalobce požaduje nezveřejňování svých osobních údajů a osobních údajů právního zástupce žalobce, pročez nevidí důvod požadavku žalobce vyhovět.
15. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.

17. Dne 24. 7. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení o přestupku učiněné příslušným orgánem Městské policie hl. m. Prahy. Správní orgán I. stupně po provedeném šetření dospěl ke zjištění, že žalobce v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby dne 9. 7. 2019 v 16:32 hodin v Praze 9, křižovatka ulic Kbelská a Poděbradská ve směru Teplice při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dosud nezjištěný řidič dne 9. 7. 2019 v 16:30 v Praze 9, křižovatka ulic Kbelská a Poděbradská ve směru Teplice jednal při řízení vozidla v rozporu povinnostmi uloženými mu zákonem, když nezastavil vozidlo tov. zn. Škoda, RZ X provozované žalobcem na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá,“ když s uvedeným vozidlem vjel do prostoru světelně řízené křižovatky v Praze 9, křižovatka ulic Kbelská a Poděbradská ve směru Teplice, v době, kdy byl na tříbarevné soustavě se směrovými signály světelného signalizačního zařízení pro jeho směr jízdy signál s červeným světlem „Stůj!“. Tím se nezjištěný řidič dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb. porušením § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona, přičemž toto jednání bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
18. Na základě toho zaslal nalézací správní orgán žalobci výzvu k uhrazení určené částky ve výši 1.500,- Kč, kterou žalobce neuhradil a na výzvu podání vysvětlení sdělil údaje umožňující identifikaci osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Správnímu orgánu I. stupně se přesto nepodařilo osobu řidiče ztotožnit, a proto zastavil řízení o přestupku, protože obviněnému nebylo spáchání skutku prokázáno.
19. Následně proto vydal správní orgán I. stupně dne 14. 1. 2020 příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným z úmyslného spáchání výše popsaného přestupku a podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) ve spoj. s ust § 125f odst 4 zákona č. 361/2000 Sb. mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Příkaz byl žalobci doručen dne 28. 1. 2020, žalobce proti tomuto příkazu podal v otevřené lhůtě prostřednictvím zmocněnce odpor.
20. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce na den 8. 7. 2020 (když z předchozího termínu jednání se žalobce omluvil) k ústnímu jednání o přestupku provozovatele vozidla a současně jej v předvolání poučil o právu vyjádřit se k důkazům a k dalším podkladům pro rozhodnutí a s těmito se seznámit po skončení dokazování při ústním jednání. Žalobce se k jednání nařízenému na den 8. 7. 2020 bez omluvy či důležitého důvodu nedostavil, a proto se ústní jednání konalo bez přítomnosti žalobce.
21. V návaznosti na ústní jednání pak bylo dne 9. 7. 2020 vydáno nalézacím správním orgánem prvostupňové rozhodnutí vydáno, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání stejného přestupku, jako v příkazu ze dne 14. 1. 2020, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. ve spoj. s ust § 125f odst 4 zákona č. 361/2000 Sb. uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit správnímu orgánu I. stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč. V odůvodnění správní orgán I. stupně vyšel z oznámení o přestupku a vlastního šetření. Skutková zjištění učinil z pořízené fotodokumentace rozdělené do jednotlivých sekvencí a z lustrace v registru

silničních vozidel, ze které bylo zjištěno, že v předmětné době byl provozovatelem vozidla tov. zn. Škoda RZ X žalobce. Proto dovodil, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby dne 9.7.2019 v 16:30 v Praze 9, křižovatka ulic Kbelská a Poděbradská ve směru Teplice, při užití vozidla tov. zn. Škoda RZ X na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Při určení výměry pokuty přihlédl k tomu, že provozovatel spolupracoval se správním orgánem. Na druhou stranu řidič předmětného vozidla, který bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky silničního provozu. Pokuta byla stanovena na samé spodní hranici zákonné sazby od 2.500,- Kč do 5.000,- Kč.

22. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, jehož součástí byla i žádost o informaci o tom, kdo bude o odvolání rozhodovat. Na tuto žádost nebylo žalovaným reagováno. Odvolání pak ještě doplnil podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 24. 8. 2020.
23. Napadené rozhodnutí ze dne 18. 1. 2021 bylo žalobci doručeno dne 25. 1. 2019. Žalovaný jím zamítl odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul předchozí průběh správního řízení a podklady, z nichž vycházel správní orgán I. stupně, v jeho postupu neshledal vadu, která by odůvodňovala zrušení vydaných rozhodnutí, a uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem. Souhlasil s postupem správního orgánu I. stupně, který ústní jednání uskutečnil bez přítomnosti žalobce, neboť byl zjištěn stav věci, o kterém nebyly důvodné pochybnosti, a žalobce se mohl k věci vyjádřit při podání odporu či v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí, této možnosti nevyužil, když nařízeného jednání se nezúčastnil a nepožádal o jiný termín. Poukázal na to, že správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování o vině z oznámení o přestupku, zejména z pořízené fotodokumentace, která spáchání přestupku potvrzuje, totožnost žalobce byla zjištěna lustrací v registru motorových vozidel, tyto důkazy nebyly získány v rozporu se zákonem, byl z nich zjištěn skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, žalovaný shledal, že pokuta byla správním orgánem I. stupně uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného sankčního rozpětí. Konstatoval, že žádost o nařízení ústního jednání byla zamítnuta, správní orgán I. stupně tento postup dostatečně odůvodnil, žalovaný se s jeho argumenty ztotožnil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. K námitce žalobce ohledně nesplnění materiální podmínky žalobce coby odpovědnosti provozovatele vozidla za spáchání přestupku uvádí zdejší soud, že považuje zcela případný odkaz žalovaného v napadeném na rozhodnutí na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019 č.j. 1 As 406/2018-34, podle kterého nelze uznat

pachatele přestupku vinným jen na základě podání vysvětlení, když se žalobce nepodařilo vyslechnout, a naopak je třeba v takových případech řízení zastavit a zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalovaný se zde podle názoru soudu přezkoumatelně vypořádal s touto námitkou žalobce uplatněnou již v odvolacím správním řízení.

26. Pokud jde o námitku nesdělení oprávněné úřední osoby před rozhodnutím o odvolání, lze konstatovat, že otázka nesdělení jména oprávněné úřední osoby a vliv tohoto nesdělení na zákonnost následně vydaného rozhodnutí již byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu několikrát řešena, přičemž bylo konstatováno, že se jedná o vadu řízení. Další posouzení toho, zda je tato vada též důvodem nezákonnosti takového rozhodnutí, a tedy důvodem pro jeho zrušení, již záleží na dalších konkrétních okolnostech toho kterého případu.
27. V rozsudku dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, soud konstatoval: „*Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutečnosti, že stěžovatelce nebyla k její výslovné žádosti poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, které měly o jejím odvolání rozhodovat. Podle krajského soudu uvedené představovalo vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. Posouzení krajským soudem je správné. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však stěžovatelka neuvádí žádné důvody podjatosti úřední osoby, takže není ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, anebo ne.*“
28. Dále zde také judikoval, že: „*Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, předpokládá, že a contrario nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.*“
29. Žalobce v žalobě poukázal na konkrétní skutečnosti, které by zamýšlel uplatnit jako důvody podjatosti v případě, že by mu bylo umožněno příslušnou námitku vznést. Soud však ve smyslu shora uvedeného judikátu dospěl k závěru, že ani v takovém

případě nemohla mít daná vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci, resp. že není rozumně představitelné, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, než pokud by k porušení nedošlo, a to z následujících důvodů.

30. V prvním okruhu výtek uvedených v žalobě směřujících k podjatosti Mgr. S. D. žalobce tuto podjatost dovozuje z rozhodovací činnosti jmenovaného jako oprávněné osoby správního orgánu, když zmiňuje jeho vztah ke způsobu výkonu zastupování účastníků řízení ze strany zmocněnce žalobce P. K. Z ust. § 14 odst. 1 správního řádu však vyplývá, že důvodem podjatosti může být pouze poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům, nikoli tedy postup oprávněné osoby v řízení či výkon její rozhodovací činnosti. Je zřejmé, že s takovou argumentací by žalobce v případě podání námítky nemohl být úspěšný. Žalobcem tvrzené osobní útoky Mgr. S. D. na zmocněnce žalobce P. K. jsou navíc uvedeny žalobcem jen velmi obecně. Ze správního spisu navíc nelze považovat za prokázané to, že Mgr. S. D. o odvolání žalobce rozhodoval, byť napadené rozhodnutí z titulu své funkce ředitele odboru agend řidičů podepsal.
31. Soud shledal, že žalobce tyto údajné důvody podjatosti vznesl pouze účelově s cílem formálně naplnit požadavky vytyčené judikaturou Nejvyššího správního soudu zejména v rozsudcích ze dne 27. 4. 2020 č.j. 1 As 473/2019-39 a ze dne 16. 3. 2020 č.j. 1 As 412/2019-32 a též ve shora citovaném rozsudku č. j. 2 As 322/2016 – 39, dle kterých uplatní-li žalobce v žalobě následující po nesdělení jména oprávněné úřední osoby pouze zcela obecnou a nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Zároveň Městský soud v Praze na uplatnění takové námítky podjatosti nahlíží optikou, kterou Nejvyšší správní soud zaujal v rozsudku ze dne 15. 9. 2019 č.j. 10 As 36/2019-33. Na základě toho soud dospěl k závěru, že uvedená vada řízení spočívající v neposkytnutí jmen oprávněných osob žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem pro jeho zrušení, žalobní námitka je nedůvodná.
32. Žalobcem tvrzená překážka věci rozhodnuté zdejším soudem rozhodně nebyla shledána, neboť při přijetí argumentace žalobce by bylo nutno dospět k absurdnímu závěru o vyloučení zákonem upravené subsidiární odpovědnosti provozovatele vozidla. Nelze ani přisvědčit žalobci v tom, že skutek, pro který byl žalobce poškozen, je totožný se skutkem řidiče předmětného vozidla, jehož totožnost se nepodařilo nalézacímu správnímu orgánu prokázat.
33. Námitce založené na nedostatečném vymezení přestupku rovněž nelze přitakat, neboť podle názoru Městského soudu v Praze dostal nalézací správní orgán požadavku na konkretizaci údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu jednání, uspokojivě, a žalovaný nijak nepochybil, pokud vymezení skutku provedené nalézacím správním orgánem aproboval.
34. Pokud jde o žalobcem namítané nezákonné zjišťování přestupků a neoprávněné pořizování záznamu, odkazuje zdejší soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí

žalovaným uvedené na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, se kterým se zdejší soud rovněž ztotožňuje.

VI. Závěr

35. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
36. Pokud jde o návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí, nejedná se *stricto sensu* o žalobní námitku, neboť se netýká přímo napadených rozhodnutí. Tento návrh vznáší právní zástupce žalobce opakovaně a Nejvyšší správní soud se k němu již několikrát vyjádřil ve svých rozhodnutích, z posledních např. v rozsudku z 15. 9. 2019 č.j. 10 As 36/2019-33, kde uvedl: *„Lze jen uvést, že způsob, jakým NSS standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již NSS mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, čj. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, čj. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).“* S ohledem na to nepovažuje ani Městský soud v Praze daný návrh žalobce za důvodný.
37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 7. dubna 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce